

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

51. Väversunda kyrka, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 3. (B. 921.)

Litteratur: B. 921; L. 1660; W. 187; *Ransakning* 1667—1684, teckning; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 646.

Runstenens läge anges i *Ransakning* på följande sätt: »Denne steen ligger västan om wapnhuuszdören, och effterföljande skriffit är begynt öster til å söder sijdan.» Därpå följer en teckning av runslingorna, vilken »begrinner» med stenens avslagna ända, som väl alltså varit vänd åt öster. Runstenen är förlorad.

Runstenen har uppenbarligen varit en kalkhäll, lik dem i Orlunda. Hällen var enligt teckningen avslagen i den ända, som innehållit inskriftens mitt. Enligt gravstensskalan i B. 921 var av den långsidan, som innehåller inskriftens börjen, 1,54 m i behåll, av den med inskriftens slut 2,14 m.; bredden var 80 cm.

Runorna äro ristade i slingor utefter stenens kanter med foten inåt stenen, mittytan är fylld av ornamentsslingor.

Enligt B. 921 äro runorna följande:

Begynnelsesidan: barkuiþr : karpi : stin : þena —

5 10 15 20

Slutsidan: — hriþ : kop : hialbi : sihol : hans :

25 30 35 40

Uti **barkuiþr** är **b** vänderuna. Runan **o** har formen **†**, **a †** och **n †**.

Namnet **barkuiþr** motsvarar fsv. *Bærghwidh*, varpå Lundgren, *Personnamn*, har blott ett citat. I norsk-isl. förekommer icke detta namn enligt Lind, *Norsk-isl. dopnamn*. I run-inskrifter förekommer det i nom. sing. **barkuiþr** D8vo 82, Nybble, Södml., och ack. sing. **barkuiþ** Åda, Södml., enligt min undersökning 1901; D8vo 29 har **birkuiþ**.

I det andra namnet — **hriþ** visar den sneda ställningen av **h**, att namnet börjat den senare långsidans inskrift. Detta **h** måste höra till namnets första led, som alltså förmodligen varit (**si**)**h**- *Sig*-; jfr i avs. på ristningen **rikulfr** B. 923, Ög. 139 V. Tollsta. Den andra leden är sålunda **-riþ**. Namnslutet **-riþr** finnes icke uti maskulina namn, troligen åsyftas därför samma form som isl. *Sigröðr*, fsv. *Sigröðh*, *Sigrudh*. Ristningen **sihol** av ordet 'själ' bör sammanhållas med **siaol** Ög. 74 Hov, troligen av samma ristare. Troligen är därför **sihol** felristning för **siaol**, som sannolikt uttrycker en omljudd form *siþl*.

Översättning: Bergvid gjorde denna sten (efter sin fader? Si)gröð. Gud hjälpe hans själ!

